

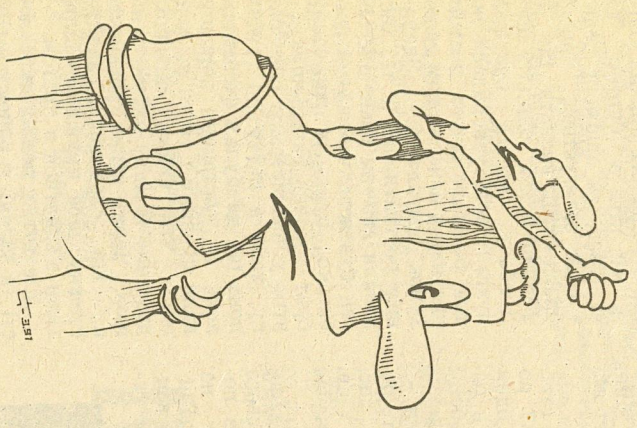
Пародія

ТІНІ ЗАБУТИХ

РОПШКІВ

— Добри вечір, дядьку! Здається, Ми з вами були юнаками... — Добри вечір, тітко! Згадайте... В одному навчались класі... Володимир Вазилевський.

Жарт номера РАДАНСЬКИЙ. Мад. Серія ФЕДЬКА.

Якщо слово — срібло, а мовчання — золото, то днів вирішення наших економічних проблем дуже простий.

Володимир СЕМЕНО.

— Я тільки рожевочки беру у баражанду, — кваліве Баремба. — А за льохом іде фіра з гарю.

— Але ж про свинюматку з головою ми не домовлялись, — сказав фермер. — Нашо метружжати свиню з поросятами?

— Не домовлялись, то права... Бо голова такого не сподівався, — пояснив Баремба. — В усьому винен Маджог, наш зоотехнік. Сіпнув як його нечистий запистати у стауті спилки, що господарство спеціалізи, що господарстві свинюматку зупеться на вирощуванні свинюматку, а в нас там лиш прочитав то хочуть оглянути свинюматку. А в нас там лиш кілька харлаків. Показати таке «поголів'я» все собі пов'язати, рок на шию собі пов'язати. То виручай, братику, ніколи тобі того не забудемо! Зрештою, ми ж не чуї...

ЯКБИ НЕ СВИНЯ...

причинюнка: колгоспи, самі знаєте порозпадалися, а спилки на ніжечки не стали. Не було ще часу. То вже не відмовляйте, виручайте. Зрештою, тут гм-хм... Йдеться про честь нашої ріднечки Українчоньки, нашої ріднечки молоді дєржавчоньки нашої...

Ткачик погодився, бо не мав часу на пуску балаканину. Знав, йому не дадуть споккою, поки не здасться.

Ідучи в поле, фермер побачив, що вже на його нівака господарює колишній «колгоспний актив», який механічно став сіплянським.

Ткачик був подивований, прочитавши на розставлених табличках «Полта колгоспу «Шляхом Ірпіна»».

Ще не встигли нових написати... — пояснив Ткачику брідядир Степан Файненький. — Хоча, як на мене, то й не треба: з дошками тепер проба нема, а то всього на якусь годину... І так буде!

Ткачик вирішив не показуватися в поле, аби не дивитися на ту «кумедлю. Порався на подаір... Коли перед обідом до нього приїхав «Волго» го-ловни завфермою Максим Ба-лемба.

Виручай, братику Михайле, — забувши за привітання, ще від хвіртки випукнув керівник ферми. — Позич на пару годин нам свою льоху з приплодом!

Вся чотко! БАДЬБОРІ УКРАЇНЦІ

Рівненські харчовики зробили чудо — винайшли на-літ «бядьборість». Це, без сумніву, щось унікальне. Як, що сформувалися на марші до святаго макбу-тнього, перепробували, здається, все: і «чорнило», і де-напурат, і палітуру, і... До дихлофосу, бубало, доходи-ло, але такого, як вищепо-іменована «бядьборість», не куштував навіть у часи най-густішого застою.

«Бядьборість» — напій бага-топорфільної дії і в кож-ному разі, засвідчують міс-цеві пивки, б'є наповал. «Бядьборість» вживається як ефективний засіб для ре-монту черепа, ушкоджено-го надмірними випарями напередодні, її використо-вують як стартовий матеріал для подальшого цілоденного загулу, вона часто-густо сте-цезментуючим фактором на царині інтернаціональної ед-ності: українців ти, примі-ром, рослянин чи циган — кожен, причастившись «ба-дьборістю», почував себе рід-ним братом пиваків усієї планети.

У Рівному, як і скрізь у нашій страждальній Україні, день починається біля про-дольних уч чергу, одні споді-ваються на хліб насущний, інші — на пшашку молока, треті — на якийсь шматок ковбаси.

А ті, що п'ють «ба-дьборість», такі гонорові! — сказала якось продавець «нашою» магазину Тамара Анатоліївна. — Ім без черги подавай і якнайшвидше... «Гонорові» наші співаць-чизники — пом'яті, неролні, часто-густо молоді, але вже беззубі, з паличками, — ухопивши пшашку заповітної «бядьборості», одразу ж тут, у магазині, закидають голову у магізинні, закидають горністи догори — наче починають сповіщати про початок трудового дня. За якийсь лігродний «горністи» вже де-жжать, як дрова біля жили-вого будинку у квітнику, на низькому підвіконні у «Хулінарії», на лавочці на автобусній зупинці...

У застолі народ пив кри-пко, як перед кінцем світу. Так пив, що до цього часу протверезитися не може. А треба б. Пора. Взалися ж бо не ефемерне світле майбутнє будувати, а свою власну українську хату, для чого треба світлий, незаті-марений розум. Треба. А що бачимо?

БАРАН

Після одного разу собі ба-ран: жував травицю, дивав по-вітрям, бекав, ралтом підняв голову: — Ба! Ворота — нові!.. Ворота ж їх ще не було. — подумав баран, — точно! Ні, ворота, звичайно, добрі — ду-бові, досоглукові, висота, пев-не, п'ід два метри, якщо не ви-ше, але навіть ж треба було їх мініяти! Старі теж були не-погані... Краше б паркан пола-годили, а то за складом — дір-ка — хоч усією отарою заходь, а тут все починається кожного року від обновляють.

Мініатюри з натури

ЗВІДКИ ДЕФІЦИТИ

Питає, звідки родом оті дефіцити, що ні гвіздець, ні каструлі без черг не купити? Та де ж візьмуться, скажіть, штани чи лопати.

Міні-проза

Біаний сторож дядько Сте-пан! Скільки він скаржився, пи-сав, пропив, а толку — як з козла молоко. Ні, говорять, по-ки що для парканя матеріалів немає! Ось вам і люди!.. А ще і технічні закінчують, інсти-тути... Чому вони не розумі-ють елементарних речей? — не хочуть чи не можуть? Хто ви-нені! Що робити!..

Не встиг баран відповісти на ці запитання. Прийшли люди фарбувати паркан і нагнали його — не сподобався людям баран — дуже вже нерозум-ний у нього був вигляд.

Олександр ПЕРЛЮК

як весь народ стоїть в чергах — коли ж працювати?! Штампи, підлики, шампанське, каса жавао клацать... Хтось жеруть в дусі часу: — Іде приватизація!.. Анастолій СОЛОНСЬКИЙ.

— Знову якась напасть! — розпачливо сплеснув руками фермер Михайло Ткачик, побачивши, як на його подвір'я пряме ціла депутація на чолі з головою колгоспу Дем'яном Коланським. — Щось немає довітким їх приняти до мене. Певно, нові умови догово-ру несуть...

Пам'ятаючи, як нелегко да-валось йому те фермерство, Ткачик нічого доброго від прибутих не чекав. Поміч, пане Бог вам у поміч, пане...

— Гдаю, пан голова колгос-пу для того прийшов, аби мене похвалити, — вирішив одразу перейти до справи Тка-чик.

— Зразу видно ділову лю-дину, — і дліл видужував по-смішку голова. — Тільки вне-су поправочку: не колгоспу! Раз і назавжди виплюньмо, па-но Михайле, це остогидле сло-во. Зараз у нас селянська спі-лка, себто спілка «Світано-чок», тобто «Світано»... Вно-воє, який символі! Тепер-ки у нас все інакше.

І хто давнє згадає... пам'ята-єте, оту народну приказочку? — Пам'ятаю, пам'ятаю і не збираю нічого згадувати! — запевняв фермер. — Але, га-даю, ви й ще щось хотіли б від мене?

— Як би його вам доступні-ше сказати... — зам'явся Ко-ланський. — Бачите, до нас у район приїхала делегація аг-раріїв з Канади. Треба б їм показати щось таке... самі ро-зумієте... То ми б просили вас, аби показали ваше полечко... — Най ідуть, оглядають. Хи-ба я проти? Чи бороню? — не міг второпати Ткачик.

— Воно так... але, розуміє-те, є ще одна заковичка, — махненько всміхається голо-ва. — Ми б хотіли показати ваше поле, будим воно наше... колгоспне, тьху! Себто сил-чанське... На день приїзду го-стей встановити таблички на-шого господарства. А лише во-ни покінуть село — відразу знїмімо. Аякже! Вам нічого чалні?..